

Sygn. akt III AUa 358/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Gawda
Sędziowie:	SA Krzysztof Szewczak SO del. do SA Jacek Chaciński (spr.)
Protokolant: st. prot. sądowy Joanna Malena	

po rozpoznaniu w dniu 11 września 2019 r. w Lublinie

sprawy H. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 26 marca 2019 r. sygn. akt IV U 545/18

oddala apelację.

Jacek Chaciński Elżbieta Gawda Krzysztof Szewczak

Sygn. akt III AUa 358/19

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 marca 2019 r. Sąd Okręgowy w Siedlcach zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. i ustalił H. C. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od(...)do (...).

Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych.

Ubezpieczony H. C. ur. (...), uprzednio uprawniony był do renty z tytułu niezdolności do pracy pozostającej w związku z wypadkiem przy pracy, tj. od 20 kwietnia 2013r. do 31 lipca 2016r. W okresie od 1 sierpnia 2016r. do 31 marca 2018r. uprawniony był do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia. W ostatnim czasie, tj. od 1 stycznia 2018r. do 31 marca 2018r., podstawę powyższego stanowiła decyzja ZUS Oddział w S. z dnia

22 stycznia 2018r. W dniu 8 marca 2018r. ubezpieczony wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z wnioskiem o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres. Rozpoznając wniosek organ rentowy skierował ubezpieczonego na badanie przez lekarza orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z 24 kwietnia 2018r. ustalił, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy. Na skutek sprzeciwu ubezpieczonego od powyższego orzeczenia lekarza orzecznika, ubezpieczony skierowany został na badanie przez komisję lekarską ZUS, która w orzeczeniu z 4 czerwca 2018r. ustaliła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy. Na podstawie powyższego orzeczenia, zaskarżoną decyzją z 14 czerwca 2018r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres.

H. C. posiada wykształcenie średnie w zawodzie ekonomisty. Ubezpieczony nie pracował w wyuczonym zawodzie. Dotychczas, był zatrudniony jako pomocnik mleczarski, monter konstrukcji, stolarz meblowy, kierowca wózka jezdniowego, pracownik magazynowy oraz pakowacz-selekcjoner (świadczenia pracy - akta rentowe). W ostatnim czasie ubezpieczony podejmował dorywcze zatrudnienie jako pracownik ochrony parkingu.

Ubezpieczony cierpi na pourazowy zespół bólowy barku prawego ze znacznym ograniczeniem ruchomości upośledzającym funkcjonalny zakres ruchomości stawu barkowego prawego. W maju 2012r. oraz kwietniu 2013r. u ubezpieczonego wykonano artroskopie prawego stawu barkowego. W dniu 30 maja 2016r. ubezpieczony ponownie doznał urazu prawego stawu barkowego. Od tego czasu zaobserwowano u niego znaczne nasilenie dolegliwości bólowych i ograniczenia ruchomości barku prawego. Badanie przedmiotowe wykazało ograniczenie ruchomości barku prawego oraz wyczuwalne krepitacje podczas ruchów tego barku. Nie stwierdzono ograniczeń ruchomości kręgosłupa. Obecny stan zdrowia ubezpieczonego nie uległ poprawie w stosunku do badania lekarskiego z dnia 4 stycznia 2018r. Rozpoznane u ubezpieczonego schorzenie narządu ruchu narusza sprawność organizmu ubezpieczonego w stopniu powodującym dalszą częściową niezdolność do pracy. Stwierdzona u ubezpieczonego częściowa niezdolność do pracy istnieje dalej ,tj. od (...), a przewidywany okres trwania tej niezdolności to (...).

W ocenie Sądu Okręgowego odwołanie ubezpieczonego H. C. podlegało uwzględnieniu.

Sąd wskazał, że zgodnie z art.57 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2016r., poz.887 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała w czasie zatrudnienia, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania zatrudnienia, przy czym ostatniego wymogu nie stosuje do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy. W myśl art.12 ust.1, 2 i 3 ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

W ocenie Sądu sporządzona opinia biegłego ortopedy M. W. dała podstawę do ustalenia, że ubezpieczony jest nadal ,tj. od(...) osobą częściowo niezdolną do pracy, a przewidywany okres trwania tej niezdolności to(...). W złożonej opinii biegły rozpoznał u ubezpieczonego pourazowy zespół bólowy barku prawego ze znacznym ograniczeniem ruchomości, upośledzającym funkcjonalny zakres ruchomości stawu barkowego prawego. W ocenie biegłego schorzenie narządu ruchu narusza sprawność organizmu ubezpieczonego - którego kwalifikacje ukierunkowują go do wykonywania pracy fizycznej - w stopniu powodującym dalszą częściową niezdolność do pracy do (...). Analizując powyższą opinię biegłego Sąd doszedł do przekonania, że daje ona podstawę do oparcia na niej rozstrzygnięcia. Została ona sporządzona przez osobę posiadającą specjalistyczną wiedzę z zakresu schorzenia dotyczącego ubezpieczonego. Jej wydanie poprzedziła analiza dokumentacji medycznej zgromadzonej w sprawie oraz przeprowadzenie badania ubezpieczonego. Opinia jest spójna i należyście uzasadniona. Zdaniem Sądu, nie ma podstaw do podważania merytorycznej wartości opinii. Sama okoliczność, że H. C. pozostaje aktywny zawodowo, tj. wykonuje dorywcze prace jako pracownik ochrony parkingu nie oznacza jeszcze, że niezdolność do pracy u ubezpieczonego nie istnieje. Sąd podniósł, że niejednokrotnie

osoba niezdolna do pracy podejmuje zatrudnienie, gdyż pragnie być aktywna zawodowo, bądź zmusza ją do tego sytuacja ekonomiczna. Jak wynika z opinii biegłego ortopedy, stan zdrowia ubezpieczonego od chwili badania w styczniu 2018r., na podstawie którego uzyskał okresową rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy, nie poprawił się. Sąd zauważył, iż ubezpieczony w okresie aktywności zawodowej podejmował wyłącznie zatrudnienie wymagające całkowitej sprawności fizycznej. Ubezpieczony nigdy nie wykonywał pracy ściśle związanej z posiadanymi kwalifikacjami, tj. jako ekonomista. W konsekwencji, Sąd przyjął, iż sporna okoliczność istnienia u ubezpieczonego niezdolności do pracy została dostatecznie wyjaśniona i zgłoszony przez organ rentowy wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu ortopedii oddalił.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd na podstawie art.47714§2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji wyroku.

Z wyrokiem tym nie zgodził się organ rentowy. Wniósł apelację. Zaskarżył wyrok w całości zarzucając;

- naruszenie art.233§1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i wyprowadzenie ze zgromadzonego materiału dowodowego wniosków z niego nie płynących przez przyjęcie, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy,

- naruszenie art.286 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego ortopedy w sytuacji, gdy zachodziły podstawy do uwzględnienia tego wniosku dowodowego,

- naruszenie art.12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że ubezpieczony spełnia wszystkie przesłanki do przyznania mu renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy,

- naruszenie art.57 ust.1 w/w ustawy poprzez jego błędną wykładnię i przejęcie, że ubezpieczony spełnia wszystkie przesłanki do przyznania mu renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

Mając na względzie powyższe organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania. Wniósł także o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego celem ustalenia, czy ubezpieczony jest niezdolny do pracy.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje

Apelacja jest bezzasadna.

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne i ocenę prawną Sądu I instancji.

Apelacja zarzucając Sądowi I Instancji dowolność oceny dowodów stanowi jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami tego Sądu.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji dokonał oceny zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów określonej w treści art. 233 § 1 k.p.c. Na tej podstawie Sąd ten, w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważył materiał dowodowy jako całość, dokonując wyboru określonych środków dowodowych i ważąc ich moc oraz wiarygodność, odniósł je do pozostałego materiału dowodowego (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 roku, II UKN 685/98, OSNAPiUS 2000/17/655; Kodeks Postępowania Cywilnego. Komentarz, T. Ereciński (red.), Lexis Nexis 2007, str. 552 i nast.).

Zarzuty organu rentowego sformułowane w środku odwoławczym ocenić należy, jako dowolną, nie popartą żadnymi dowodami polemikę z prawidłowymi, acz niekorzystnymi dla apelującego, ustaleniami faktycznymi Sądu Okręgowego, opartymi o wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego.

Ocena stanu zdrowia wnioskodawcy dokonana przez Sąd I instancji na podstawie opinii biegłego lekarza ortopedy jest prawidłowa, a sama opinia rzetelna i należycie uzasadniona.

Biegły wyjaśnił, że stwierdzone u wnioskodawcy schorzenie (pourazowy zespół bólowy barku prawego ze znacznym ograniczeniem ruchomości upośledzającym funkcjonalny zakres ruchomości stawu) powoduje znaczne dolegliwości bólowe ograniczając zdolność skarżącego do pracy fizycznej w stopniu sprowadzającym częściową niezdolność do pracy. Sąd I instancji trafnie zauważył, że wnioskodawca w toku swojej aktywności zawodowej wykonywał wyłącznie prace fizyczne i nigdy nie wykonywał pracy jako ekonomista. Trudno zatem przyjąć, aby samo ukończenie przez niego szkoły średniej o profilu ekonomicznym dawało mu kwalifikacje do wykonywania zawodu ekonomisty.

W związku z powyższym brak było podstaw zarówno na etapie postępowania przez Sądem I instancji jak i w postępowaniu apelacyjnym do prowadzenia dalszego postępowania dowodowego.

W związku z prawidłowymi ustaleniami faktycznymi nie jest zasadny podniesiony w apelacji zarzut naruszenia prawa materialnego.

Mając na względzie powyższe Sąd Apelacyjny na podstawie art.385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.